

WYROK TRYBUNAŁU (wielka izba)

z dnia 3 marca 2009 r.*

W sprawie C-249/06

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, wniesioną w dniu 29 maja 2006 r.,

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez C. Tufvesson, B. Martenczuka oraz H. Støvlbæka, działających w charakterze pełnomocników,

strona skarżąca,

przeciwko

Królestwu Szwecji, reprezentowanemu przez A. Falk oraz K. Wistrand, działające w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

* Język postępowania: szwedzki.

popieranej przez:

Republikę Litewską, reprezentowaną przez D. Kriauciūnasa, działającego w charakterze pełnomocnika,

Republikę Węgierską, reprezentowaną przez J. Fazekas oraz K. Szijjártó, a także przez M. Fehéra, działających w charakterze pełnomocników,

Republikę Finlandii, reprezentowaną przez A. Guimaraes-Purokoski oraz J. Heliskoskiego, działających w charakterze pełnomocników,

interwenienci,

TRYBUNAŁ (wielka izba),

w składzie: V. Skouris, prezes, P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, M. Ilešič, A. Ó Caoimh i J.C. Bonichot (sprawozdawca), prezesi izb, G. Arestis, A. Borg Barthet, J. Malenovský, U. Löhmus i E. Levits, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Poiares Maduro,
sekretarz: B. Fülöp, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 6 maja 2008 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 10 lipca 2008 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 W swojej skardze Komisja Wspólnot Europejskich domaga się od Trybunału stwierdzenia, iż nie przyjmując właściwych środków w celu wyeliminowania niezgodności dotyczących postanowień w przedmiocie transferu kapitału ujętych w umowach o popieraniu inwestycji zawartych z Republiką Argentyńską, Republiką Boliwii, Republiką Wybrzeża Kości Słoniowej, Arabską Republiką Egiptu, Hongkongiem, Republiką Indonezji, Chińską Republiką Ludową, Republiką Madagaskaru, Malezją, Islamską Republiką Pakistanu, Republiką Peru, Republiką Senegal, Demokratyczno-Socjalistyczną Republiką Sri Lanki, Republiką Tunezyjską, Socjalistyczną Republiką Wietnamu, Republiką Jemenu i byłą Socjalistyczną Federacyjną Republiką Jugosławii, Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 307 akapit drugi WE.

Ramy prawne

- 2 Przed przystąpieniem do Unii Europejskiej Królestwo Szwecji zawarło dwustronne umowy o popieraniu inwestycji, opublikowane w *Sveriges internationella överenskommelser* (zwanym dalej „SÖ”), z Republiką Argentyńską [umowa weszła w życie w dniu 28 września 1992 r. (SÖ 1992:91)], Republiką Boliwii [umowa weszła w życie w dniu 3 lipca 1992 r. (SÖ 1992:19)], Republiką Wybrzeża Kości Słoniowej [umowa weszła w życie w dniu 3 listopada 1966 r. (SÖ 1966:31)], Arabską Republiką Egiptu [umowa weszła w życie w dniu 29 stycznia 1979 r. (SÖ 1979:1)], Hongkongiem [umowa weszła w życie w dniu 26 czerwca 1994 r. (SÖ 1994:19)], Republiką Indonezji [umowa weszła w życie w dniu 18 lutego 1993 r. (SÖ 1993:68)], Chińską Republiką Ludową [umowa weszła w życie w dniu 29 marca 1982 r. (SÖ 1982:28)], Republiką Madagaskaru [umowa weszła w życie w dniu 23 czerwca 1967 r. (SÖ 1967:33)], Malezją [umowa weszła w życie w dniu 6 lipca 1979 r. (SÖ 1979:17)], Islamską Republiką Pakistanu [umowa weszła w życie w dniu 14 czerwca 1981 r. (SÖ 1981:8)], Republiką Peru [umowa weszła w życie w dniu 1 sierpnia 1994 r. (SÖ 1994:22)], Republiką Senegal [umowa weszła w życie w dniu 23 lutego 1968 r. (SÖ 1968:22)], Demokratyczno-Socjalistyczną

Republiką Sri Lanki [umowa weszła w życie w dniu 30 kwietnia 1982 r. (SÖ 1982:16)], Republiką Tunezyjską [umowa weszła w życie w dniu 13 maja 1985 r. (SÖ 1985:25)], Socjalistyczną Republiką Wietnamu [umowa weszła w życie w dniu 2 sierpnia 1994 r. (SÖ 1994:69)], Republiką Jemenu [umowa weszła w życie w dniu 23 lutego 1984 r. (SÖ 1983:110)] i byłą Socjalistyczną Federacyjną Republiką Jugosławii [umowa weszła w życie w dniu 21 listopada 1979 r. (SÖ 1979:29)].

- 3 Umowy te zawierają klauzulę, na mocy której każda ze stron gwarantuje inwestorom drugiej strony, bez zbędnej zwłoki, swobodny transfer w walucie wymiennej płatności związanych z inwestycją.

Postępowanie poprzedzające wniesienie skargi

- 4 Oceniając, że powyższe umowy dwustronne mogą kolidować ze stosowaniem ograniczeń w przepływie kapitału i płatności, które Rada Unii Europejskiej może przyjąć na mocy art. 57 ust. 2 WE, art. 59 WE i art. 60 ust. 1 WE, Komisja w dniu 12 maja 2004 r. skierowała do Królestwa Szwecji wezwanie do usunięcia uchybienia.
- 5 Pismem z dnia 12 lipca 2004 r. wskazane wyżej państwo członkowskie przekazało Komisji swoje uwagi w przedmiocie powyższego wezwania do usunięcia uchybienia. Państwo to wskazało, że sporne postanowienia umów o popieraniu inwestycji nie stwarzają przeszkód w poszanowaniu obowiązków wynikających z art. 57 ust. 2 WE, art. 59 WE i art. 60 WE.

- 6 Oceniając, iż argumenty podniesione przez Królestwo Szwecji są niewystarczające i że to państwo członkowskie, wbrew przepisowi art. 307 akapit drugi WE, nie zastosowało wszelkich właściwych środków w celu wyeliminowania niezgodności dotyczących postanowień w przedmiocie transferów zawartych w spornych umowach o popieraniu inwestycji, Komisja w dniu 21 marca 2005 r. skierowała do tego państwa uzasadnioną opinię.
- 7 Pismem z dnia 19 maja 2005 r. Królestwo Szwecji przekazało Komisji swoje uwagi stanowiące odpowiedź na wskazaną wyżej uzasadnioną opinię. Podtrzymało ono argumenty podniesione uprzednio w uwagach stanowiących odpowiedź na wezwanie do usunięcia uchybienia.
- 8 Uznając, że powyższe argumenty nie pozwalają na odrzucenie zarzutów sformułowanych w uzasadnionej opinii, Komisja postanowiła wnieść niniejszą skargę.

W przedmiocie skargi

W przedmiocie wniosku o otwarcie procedury ustnej na nowo

- 9 Pismem z dnia 18 lipca 2008 r. Królestwo Szwecji wystąpiło do Trybunału o zarządzenie otwarcia procedury ustnej na nowo na podstawie art. 61 regulaminu, uzasadniając swój wniosek tym, że Komisja w sposób nieprawidłowy podniosła nowy zarzut w toku procedury ustnej, wskutek czego opinia rzecznika generalnego oparta została na faktach i argumentach, które nie mogły skutecznie stać się przedmiotem dyskusji pomiędzy stronami.
- 10 Komisja po raz pierwszy podniosła bowiem, iż utrzymanie w mocy umów dwustronnych o popieraniu inwestycji jest niezgodne z art. 10 WE.

- 11 Rzecznik generalny w punktach 33–43 i 71 opinii zaproponował Trybunałowi, by stwierdzić istnienie zarzucanego uchybienia na podstawie art. 10 WE, jak również na podstawie art. 57 ust. 2 WE, art. 59 WE i art. 60 ust. 1 WE.
- 12 W tym względzie należy przypomnieć, po pierwsze, że Trybunał może z urzędu lub na wniosek rzecznika generalnego albo na wniosek stron zarządzić otwarcie procedury ustnej na nowo na podstawie art. 61 regulaminu, jeżeli uzna, iż sprawa nie została dostatecznie wyjaśniona lub że podstawą rozstrzygnięcia będzie argument, który nie był przedmiotem dyskusji (zob. wyroki: z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie C-210/03 *Swedish Match*, Zb.Orz. s. I-11893, pkt 25; z dnia 14 września 2006 r. sprawie C-138/05 *Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie*, Zb.Orz. s. I-8339, pkt 23; postanowienie z dnia 4 lutego 2000 r. w sprawie C-17/98 *Emesa Sugar*, Rec. s. I-665, pkt 18).
- 13 Po drugie, zgodnie z art. 222 akapit drugi WE, zadaniem rzecznika generalnego jest publiczne przedstawianie, przy zachowaniu całkowitej bezstronności i niezależności, uzasadnionych opinii w sprawach, które zgodnie ze statutem Trybunału Sprawiedliwości wymagają jego zaangażowania. Mając na uwadze, że Trybunał nie jest związany ani opinią rzecznika generalnego, ani jej uzasadnieniem, nie jest niezbędne otwarcie procedury ustnej na nowo na podstawie art. 61 regulaminu za każdym razem, gdy rzecznik generalny wskaże aspekt prawny, który nie był przedmiotem dyskusji między stronami.
- 14 W niniejszej sprawie Trybunał uznaje, że posiada wystarczającą wiedzę o sprawie, aby ją rozstrzygnąć, oraz że podstawą rozstrzygnięcia nie będą argumenty, które nie były przedmiotem dyskusji między stronami, w szczególności podczas rozprawy. W związku z tym należy odrzucić wniosek o otwarcie procedury ustnej na nowo.

W przedmiocie niezgodności umów o popieraniu inwestycji z traktatem WE

Argumentacja stron

- 15 Komisja jest zdania, że okoliczność, iż w spornych umowach brak jest postanowień w sposób wyraźny zastrzegających na rzecz Królestwa Szwecji możliwość zastosowania środków, które w określonym wypadku mogłaby ustanowić Rada na podstawie art. 57 WE, 59 WE i 60 WE, czyni trudniejszym albo wręcz niemożliwym spełnienie przez to państwo członkowskie ciężących na nim obowiązków wspólnotowych oraz że poprzez brak zastosowania właściwych środków w celu wyeliminowania takiej niezgodności wskazane państwo członkowskie uchybiło zobowiązaniom ciężącym na nim na mocy art. 307 akapit drugi WE.
- 16 Komisja podnosi, że w wypadku gdyby Rada przyjęła ograniczenia w przepływie kapitału oraz płatności, termin wypowiedzenia albo renegocjacji spornych umów skutkowałby tym, że Królestwo Szwecji byłoby zobowiązane na mocy prawa międzynarodowego do stosowania spornych umów w okresie przejściowym, włączając w to zawartą w nich klauzulę transferową, zgodnie zresztą z tym, co przewiduje art. 307 akapit pierwszy WE. Skutkowałoby to brakiem jednolitego stosowania we Wspólnocie Europejskiej środków przyjętych przez Radę.
- 17 Królestwo Szwecji, wspierane przez interwencje Republiki Węgierskiej i Republiki Finlandii, a także, w trakcie rozprawy, przez Republikę Litewską, twierdzi, iż Komisja mogłaby wykazać naruszenie wynikające ze spornych postanowień umów dwustronnych, których dotyczy niniejsza sprawa, jedynie wówczas, gdyby udowodniła, iż z uwagi na prawa przyznane na mocy tych umów inwestorom z krajów trzecich Królestwo Szwecji nie ma możliwości wdrożenia konkretnych środków ograniczających przewidzianych przez prawo wspólnotowe.
- 18 Stan faktyczny, do którego odnosi się art. 307 akapit drugi WE, występowałby więc jedynie w sytuacji, gdyby rzeczywiście przyjęte zostały środki przewidziane przez właściwe przepisy przy równoczesnym braku lub nieskuteczności instrumentów

opartych na prawie międzynarodowym mających na celu usunięcie niezgodności występującej w konkretnym przypadku. Jedyne w tego rodzaju sytuacji Komisja mogłaby wnieść skargę zarzucającą naruszenie art. 307 akapit drugi WE w odniesieniu do konkretnego aktu wspólnotowego, powołując się na konkretny środek ograniczający oraz na rzeczywistą sprzeczność pomiędzy takim środkiem a sporną umową, wskazując równocześnie na przyjęcie lub brak zastosowania środków mających na celu usunięcie takiej sprzeczności.

- 19 Republika Węgierska oraz Republika Finlandii podkreślają poważne skutki, do jakich może doprowadzić stanowisko Komisji, które pozwala na stwierdzenie naruszenia art. 307 akapit drugi WE w każdym wypadku, gdy przed wejściem w życie traktatu lub przed przystąpieniem danego państwa umowa międzynarodowa zawarta z krajem trzecim ma zastosowanie do dziedziny, w której Wspólnota nie skorzystała jeszcze z kompetencji przysługującej jej na mocy traktatu, tj. dziedziny, w której Wspólnota nie ustanowiła jeszcze przepisów prawnych. Wykładnia tego rodzaju nadałaby przepisowi art. 307 akapit drugi WE nieograniczony zakres, co można by kwestionować zarówno z punktu widzenia bezpieczeństwa prawnego, jak również z punktu widzenia podziału kompetencji pomiędzy Wspólnotę a państwa członkowskie; wykładnia tego rodzaju naruszyłaby równowagę stworzoną przez art. 307 akapity pierwszy i drugi WE.
- 20 Niezgodność umowy zawartej z państwem trzecim z wtórnym prawem wspólnotowym mająca charakter przyszły i ewentualny nie należy do zakresu stosowania art. 307 WE i nie może zostać stwierdzona, dopóki Rada rzeczywiście nie skorzysta ze swoich kompetencji przewidzianych w tej dziedzinie.
- 21 W tym względzie Królestwo Szwecji podnosi, iż środkiem ograniczającym przepływ kapitału przyjętych względem Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej oraz byłej Socjalistycznej Federacyjnej Republiki Jugosławii nie stały na przeszkodzie umowy o popieraniu inwestycji zawarte pomiędzy tymi państwami a Królestwem Szwecji; Komisja zresztą nie kwestionowała tej okoliczności.

- 22 Republika Węgierska rozważa ponadto, jakie mogą być skutki inicjatywy Komisji, zważywszy, że państwa członkowskie zawarły z krajami trzecimi około tysiąca dwustronnych umów o popieraniu inwestycji zawierających porównywalne postanowienia w dziedzinie transferów, których zgodności z prawem wspólnotowym Komisja nigdy nie podważała.
- 23 Królestwo Szwecji, Republika Litewska, Republika Węgierska oraz Republika Finlandii są zdania, że wbrew temu, co twierdzi Komisja, środki ochronne przewidziane przez art. 57 ust. 2 WE, art. 59 WE i art. 60 ust. 1 WE nie mogą zostać zastosowane poza wyjątkowymi wypadkami o szczególnym charakterze, których nie można było przewidzieć w chwili zawierania spornych umów. Z tego względu Królestwo Szwecji mogłoby powoływać się na zasadę *rebus sic stantibus* w celu tymczasowego zawieszenia postanowień w przedmiocie swobody transferu w wypadku, gdyby Wspólnota przyjęła środki ochronne oparte na wskazanych wyżej przepisach traktatu.
- 24 Państwa członkowskie, które zgłosiły uwagi, są zdania, iż Komisja nie wykazała istnienia zarzucanego Królestwu Szwecji uchybienia i nie może, zgodnie z orzecznictwem Trybunału, opierać się na domniemaniach.

Ocena Trybunału

- 25 Poszczególne umowy o popieraniu inwestycji zawarte przez Królestwo Szwecji, a będące przedmiotem sporu, zawierają jednakowe klauzule, na mocy których zagwarantowano swobodny transfer w walucie wymiennej płatności związanych z inwestycją bez zbędnej zwłoki.
- 26 Umowy te gwarantują także w szczególności swobodę w zakresie transferu kwot na dokonanie inwestycji oraz w zakresie zarządzania inwestycją i jej powiększenia, a także

swobodę transferu zwrotnego przychodów, jakie przyniosła inwestycja, transferu kwot niezbędnych do spłat pożyczek oraz kwot pochodzących z likwidacji lub sprzedaży inwestycji.

- 27 Pod tym względem umowy te są zgodne z brzmieniem art. 56 ust. 1 WE, wedle którego „[...] zakazane są wszelkie ograniczenia w przepływie kapitału między państwami członkowskimi oraz między państwami członkowskimi a państwami trzecimi”, a także z brzmieniem art. 56 ust. 2 WE, wedle którego „[...] zakazane są wszelkie ograniczenia w płatnościach między państwami członkowskimi oraz między państwami członkowskimi a państwami trzecimi” i tym samym prowadzą do celu, któremu służy ten artykuł.
- 28 Prawdą jest, że postanowienia traktatu wskazane w skardze przyznają Radzie kompetencję do ograniczania, w pewnych okolicznościach, przepływu kapitału i płatności pomiędzy państwami członkowskimi a państwami trzecimi, co dotyczy także przepływów przewidzianych przez sporne klauzule transferowe.
- 29 Wskazane wyżej przepisy, zawarte w art. 57 ust. 2 WE, art. 59 WE i art. 60 ust. 1 WE, wprowadzają wyjątki od zasady swobodnego przepływu kapitału i płatności pomiędzy państwami członkowskimi oraz pomiędzy nimi a państwami trzecimi, mając na względzie ochronę interesu ogólnego Wspólnoty, a także, w określonych wypadkach, umożliwienie Wspólnocie spełnienie zobowiązań międzynarodowych ciążących na niej oraz na państwach członkowskich.
- 30 Artykuł 57 ust. 2 WE zezwala, by Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, przyjmowała środki dotyczące przepływu kapitału do lub z państw trzecich, w szczególności gdy dotyczą one inwestycji bezpośrednich. Ponieważ środki te stanowią „krok wstecz” w prawie wspólnotowym w odniesieniu do liberalizacji przepływu kapitału do lub z państw trzecich, wymagana jest jednomyślność.

- 31 Artykuł 59 WE zezwala, by Rada, na wniosek Komisji i po konsultacji z Europejskim Bankiem Centralnym, podejmowała środki ochronne, jeżeli przepływ kapitału do lub z kraju trzeciego „może spowodować poważne trudności w funkcjonowaniu unii gospodarczej i walutowej”, pod warunkiem że środki te są bezwzględnie konieczne i zostaną ustanowione na okres „nieprzekraczający sześciu miesięcy”.
- 32 Artykuł 60 ust. 1 WE zezwala, by Rada, działając na wniosek Komisji, podejmowała „pilne i niezbędne środki” w odniesieniu do przepływu kapitału i płatności w celu wdrożenia wspólnego stanowiska lub wspólnego działania w obszarze wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa. Działanie tego rodzaju może okazać się niezbędne przykładowo w celu wykonania rezolucji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych.
- 33 Nie ulega kwestii, iż sporne umowy nie zawierają żadnych postanowień zastrzegających możliwość ograniczenia przez Wspólnotę przepływu kwot związanych z inwestycjami. Z tej przyczyny należy więc zbadać, czy Królestwo Szwecji było zobowiązane do zastosowania właściwych środków, o których mowa w art. 307 akapit drugi WE.
- 34 Na mocy art. 307 akapit pierwszy WE postanowienia traktatu nie naruszają praw i obowiązków wynikających z umów zawartych przez państwo członkowskie z państwem trzecim przed datą przystąpienia tego państwa członkowskiego. Celem tego przepisu jest uściślenie, zgodnie z zasadami prawa międzynarodowego, że stosowanie traktatu nie wpływa na spoczywający na państwie członkowskim obowiązek poszanowania praw przysługujących państwu trzeciemu na mocy wcześniejszej umowy oraz wykonywania wynikających z niej obowiązków (zob. wyroki: z dnia 14 października 1980 r. w sprawie 812/79 Burgoa, Rec. s. 2787, pkt 8; z dnia 4 lipca 2000 r. w sprawie C-84/98 Komisja przeciwko Portugalii, Rec. s. I-5215, pkt 53, a także z dnia 18 listopada 2003 r. w sprawie C-216/01 Budějovický Budvar, Rec. s. I-13617, pkt 144, 145).

- 35 Artykuł 307 akapit drugi WE zobowiązuje państwa członkowskie do zastosowania wszelkich właściwych środków w celu wyeliminowania stwierdzonych niezgodności pomiędzy umowami zawartymi przed ich przystąpieniem a prawem wspólnotowym. Zgodnie z tym przepisem w razie potrzeby państwa członkowskie udzielają sobie wzajemnie pomocy dla osiągnięcia tego celu i w odpowiednim przypadku przyjmują wspólną postawę.
- 36 Postanowienia art. 57 ust. 2 WE, art. 59 WE i art. 60 ust. 1 WE przyznają Radzie, w określonych wypadkach, prawo ograniczania przepływu kapitału i płatności pomiędzy państwami członkowskimi a państwami trzecimi.
- 37 W celu zapewnienia tym postanowieniom praktycznej skuteczności przyjęte przez Radę środki ograniczające swobodny przepływ kapitału muszą nadawać się do natychmiastowego stosowania w stosunku do państw, do których się odnoszą, co może obejmować także niektóre z państw, które podpisały sporne umowy z Królestwem Szwecji.
- 38 Z tego względu wskazane wyżej kompetencje Rady, polegające na możliwości jednostronnego przyjęcia środków ograniczających w stosunku do państw trzecich w tej samej lub pokrewnej dziedzinie co objęta wcześniejszą umową zawartą pomiędzy państwem członkowskim a państwem trzecim, okazują się być nie do pogodzenia z taką umową w sytuacji, gdy po pierwsze, umowa ta nie zawiera postanowienia pozwalającego państwu członkowskiemu na wykonywanie swoich praw oraz spełnianie swoich obowiązków wynikających z członkostwa we Wspólnocie oraz po drugie, gdy brak jest mechanizmu opartego na prawie międzynarodowym, który by to umożliwił.
- 39 Wbrew temu, co twierdzi Królestwo Szwecji, nie wydaje się, by wskazane przez nie środki, które jego zdaniem umożliwiają spełnienie obowiązków wspólnotowych, w rzeczywistości to gwarantowały.

- 40 Po pierwsze, czas niezbędny na wszelkie negocjacje międzynarodowe w celu ponownego przedyskutowania spornych umów jest ze swej natury nie do pogodzenia z praktyczną skutecznością tych środków.
- 41 Po drugie, możliwość skutecznego odwołania się do innych środków przewidzianych przez prawo międzynarodowe, takich jak zawieszenie umowy czy wręcz wypowiedzenie spornych umów lub niektórych ich postanowień, jest zbyt niepewna, by zagwarantować skuteczne stosowanie środków przyjętych przez Radę.
- 42 Nie ulega kwestii, że w przypadkach wskazanych przez Komisję Królestwo Szwecji nie podjęło w terminie określonym w uzasadnionej opinii żadnych kroków w stosunku do odnośnych państw trzecich w celu wyeliminowania ryzyka konfliktu ze środkami, które Rada może przyjąć zgodnie z art. 57 ust. 2 WE, art. 59 WE i art. 60 ust. 1 WE, mogącego wynikać ze stosowania umów o popieraniu inwestycji zawartych z tymi państwami trzecimi.
- 43 Należy dodać, że jak wynika to z wydanego w dniu dzisiejszym wyroku w sprawie C-205/06 Komisja przeciwko Austrii (dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze), problem niezgodności z traktatem umów z państwami trzecimi o popieraniu inwestycji, które stoją na przeszkodzie stosowaniu ograniczeń przepływu kapitału i płatności, które Rada może przyjąć na mocy art. 57 ust. 2 WE, art. 59 WE i art. 60 ust. 1 WE, nie jest ograniczony do państwa członkowskiego będącego stroną pozwaną w niniejszej sprawie.
- 44 W konsekwencji należy więc stwierdzić, że zgodnie z art. 307 akapit drugi WE w razie potrzeby państwa członkowskie udzielają sobie wzajemnie pomocy w celu wyeliminowania stwierdzonych niezgodności i w odpowiednim przypadku przyjmują wspólną postawę. W związku z obowiązkiem, który zgodnie z art. 211 WE ciąży na Komisji w celu zapewnienia stosowania postanowień traktatu, jej zadaniem jest podjęcie wszelkich działań, które mogłyby ułatwić wzajemne wspieranie się zainteresowanych państw członkowskich oraz przyjęcie przez nie wspólnej postawy.

45 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że nie stosując właściwych środków w celu usunięcia niezgodności dotyczących postanowień w przedmiocie transferu kapitału, ujętych w umowach o popieraniu inwestycji zawartych z Republiką Argentyńską, Republiką Boliwii, Republiką Wybrzeża Kości Słoniowej, Arabską Republiką Egiptu, Hongkongiem, Republiką Indonezji, Chińską Republiką Ludową, Republiką Madagaskaru, Malezją, Islamską Republiką Pakistanu, Republiką Peru, Republiką Senegal, Demokratyczno-Socjalistyczną Republiką Sri Lanki, Republiką Tunezyjską, Socjalistyczną Republiką Wietnamu, Republiką Jemenu i byłą Socjalistyczną Federacyjną Republiką Jugosławii, Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 307 akapit drugi WE.

W przedmiocie kosztów

46 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie Królestwa Szwecji kosztami postępowania, a to ostatnie przegrało sprawę, należy obciążyć je kosztami postępowania. Zgodnie § 4 akapit pierwszy tego samego artykułu Republika Litewska, Republika Węgierska i Republika Finlandii, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenientów, pokrywają własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (wielka izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Nie stosując właściwych środków w celu usunięcia niezgodności dotyczących postanowień w przedmiocie transferu kapitału, ujętych w umowach o popieraniu inwestycji zawartych z Republiką Argentyńską, Republiką Boliwii, Republiką Wybrzeża Kości Słoniowej, Arabską Republiką Egiptu, Hongkongiem, Republiką Indonezji, Chińską Republiką Ludową, Republiką Madagaskaru, Malezją, Islamską Republiką Pakistanu, Republiką Peru, Republiką Senegal, Demokratyczno-Socjalistyczną Republiką Sri Lanki, Republiką Tunezyjską, Socjalistyczną Republiką Wietnamu, Republiką Jemenu i byłą**

Socjalistyczną Federacyjną Republiką Jugosławii, Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 307 akapit drugi WE.

- 2) Królestwo Szwecji zostaje obciążone kosztami.**

- 3) Republika Litewska, Republika Węgierska i Republika Finlandii pokrywają własne koszty.**

Podpisy